

Arrest

nr. 223 964 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68 bus 10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de grenscontroleambtenaar van 6 september 2018 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Uit gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partijen op 15 oktober 2018 als vluchteling werden erkend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aangezien de verzoekende partijen ingevolge deze erkenning tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog een nuttig effect kan sorteren en dat de verzoekende partijen nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 april 2019 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 1 juli 2019, alwaar de raadsman van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 maart 2019 opgenomen grond, stelt deze dat het verzoekschrift ten tijde van de neerlegging ontvankelijk en gegrond was en dat de verwerende partij derhalve principieel zou moet worden veroordeeld tot de kosten indien deze er zouden zijn.

De Raad kan slechts duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het belang is derhalve een ontvankelijkheidsvereiste die in de loop van de procedure blijvend dient te zijn vervuld. Indien een verzoekende partij niet langer een belang kan aantonen dan wordt het beroep onontvankelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij bij het indienen van het beroep een belang had en dat dit belang slechts later teloor ging impliceert niet dat niet kan worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is gelet op het ontbreken van een actueel belang.

De stelling van de raadsman van de verzoekende partij dat hij veeleer van oordeel is dat het beroep heden geen voorwerp meer heeft doet geen afbreuk aan het voorgaande. Door louter de overtuiging te uiten dat het beroep geen voorwerp meer heeft toont hij immers niet aan dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft.

Daarnaast moet worden geduïd dat de verzoekende partij kon genieten van de kosteloze rechtspleging, zodat de Raad niet kan besluiten om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, enkel worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 28 maart 2019 werd aangegeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK